

ALMANAK 2022-2023

COLOFON

**Amsterdamse Studenten Alpen Club
(ASAC), Science Park 306, 1098 XH
Amsterdam**

Bestuur:	bestuur@asac.nl
Website:	www.asac.nl
Voorzitter:	voorzitter@asac.nl
Geldzaken:	penningmeester@asac.nl
Adreswijzigingen:	secretaris@asac.nl
Materiaalhuur:	materiaal@asac.nl
Opleidingen:	opleidingscommissaris@asac.nl
Adverteren:	prcommissaris@asac.nl
Klimweekenden:	weekend@asac.nl
Layout:	Anna Jopp
Inhoud:	Myrthe Tetteroo

INHOUD

ASAC Lied	4
Het 97e bestuur	5
Voorwoord	7
Woord van de Voorzitter	9
Woord van de Secretaris (1)	12
Woord van de Secretaris (2)	14
Woord van de PeRCo	16
Woord van de WeCo	19
Woord van de MatCo	22
Woord van de Commissaris	
Opleidingen	26
Woord van de Penningmeester	28
Wist je dat...	32
Woord van het 98e bestuur	35
Temporary seven monkeys	43
When it rains, it pours (Retro	
Februari)	45
BiBaBoCo	49
A very starry night - Gala	54

Het verhaal van de schildpad en de haas	57
Mijn vliegende start	65
ASAC Open	70
In de zon naar Zelfstandig Klimmer	74
Koffiebetoot	78
Nederlandse klimterminologie	85
Cryptogrammepuzzle	87
Een bewogen week	90
Er is maar één Line	95
RIP Tjin	100
Bedankjes	104

ASAC LIED

Klim hoog, ASAC klim hoog
en zeg ons wat je ziet
klim hoog, ASAC klim hoog
iets mooiers is er niet

Bergen, rotsen, sneeuw
en de zon in je gezicht
vrijheid dichterbij dan ooit tevoor
hier zijn wij als een koning op de rots
kijk ons gaan,
we klimmen hoog en zingen door

Drink bier, ASAC drink bier
en zuip je kierewiet
drink bier, ASAC drink bier
iets mooiers is er niet

Het 97e bestuur

Voorzitter	Femke van der Poel
Secretaris (1te helft)	Aloes Bosch
Secretaris (2de helft)	Roos Ritmeester
Penningmeester	Arend Geerlofs
Weekends	Jasper Mulder
Materiaal	Rosa Woerde
PeRco	Myrthe Tetteroo
Opleidingen	Cécile Baartman

Voorwoord

Lieve leden,

"Beter laat dan nooit" is het thema van deze Convo... Excuses voor het lange wachten. Ik hoop dat deze editie van de Convo het wachten waard is, met alle mooie verhalen, een lastige puzzel, een uitgebreid koffiebetoog en veel liefdevolle woorden over belangrijke mensen binnen deze mooie vereniging. Het was een erg bewogen jaar, met hele mooie, leuke maar ook verdrietige momenten. Ik hoop dat jullie genieten van deze Convo en er over 20 jaar nog eens met een lach en een traan doorheen bladeren.

Ik wil iedereen bedanken die heeft meegewerkt aan de Convo en jullie veel leesplezier wensen!

Myrthe, namens het 97e bestuur

Dear Members,

"Better late than never" is the theme of this Convo... Apologies for the long wait.

I hope this edition of the Convo is worth your patience, with all the great stories, a tricky puzzle, an extensive coffee talk and many loving words about important people within this beautiful association. It has been a very eventful year, with very beautiful, fun but also sad moments. I hope you enjoy this Convo and flip through it again 20 years from now with a smile and a tear.

I would like to thank everyone who has contributed to the Convo and wish you lots of reading pleasure!

Myrthe, on behalf of the 97th Board

Woord van de Voorzitter

Tja en dan is opeens het jaar bijna voorbij en moet je een stukje schrijven voor de convo.

Waar moet je beginnen? Voor mij staat dat als een paal boven water, bij mijn lieve bestuursleden natuurlijk. Want wat hebben we een bijzonder jaar gehad. Een jaar waarin alles weer kon, bijna alle klimweekenden doorgingen, we een hele berg nieuwe enthousiaste leden erbij hebben gekregen en nieuwe instructeurs zijn opgeleid. Ik heb gezien hoe ieder van de groep zich met veel energie en enthousiasme op zijn taak stortte. Hoe Rosa met hoofdlamp op in het hok aan het werk was omdat de verlichting stuk was, hoe Cecile naast haar drukke baan een compleet nieuwe functie invulling en waarde gaf, hoe Jasper een heel

retroweekend organiseerde, weer cancelde en toch weer iets nieuws bedacht, hoe Arend overal waar hij kon een ander bestuurslid hielp, hoe Myrthe 100 nieuwe leden een warm welkom bij de ASAC heeft gegeven terwijl ze 4 tentamens had, hoe Roos als nieuw lid zich meteen wilde inzetten voor de vereniging en zoveel aan onze groep toevoegde, en tot slot Aloes die ook na haar bestuursperiode af en toe toch nog meehielp en altijd warme knuffels overhad. Bedankt voor een fantastisch jaar!

Natuurlijk zat dit jaar ook vol gave activiteiten. Voor mezelf was een hoogtepunt toch echt wel de BOTS. Ik had geen idee waar ik aan begon en al mijn vrienden verklaarden me voor gek, maar wat een avontuur was dat! Een ander hoogtepunt was het kaderdiner waarin we al onze instructeurs een heerlijk diner

konden voorschotelen. En als laatste heb ik buitengewoon veel aan de rotsen gehangen, en als we eerlijk zijn is dat toch wel waar we het allemaal voor doen ;)

Ik heb veel geleerd dit jaar en waardeer enorm hoeveel nieuwe mensen ik heb leren kennen. Ik ben overdonderd door hoeveel leden zich direct of indirect inzetten voor deze vereniging en aan ieder van hen kan ik alleen maar zeggen, dankjewel. En ik kan niet wachten om te zien hoe het volgende bestuur het gaat doen!

Femke

Woord van de Secretaris (1)

Hoihoiii, het is stiekem al een tijdje geleden dat ik deel van het ASAC bestuur mocht zijn, maar wat heb ik er van genoten! Voor mij voelt de ASAC altijd al als een warm bad, en het bestuur was een beetje de jacuzzi :) Het was super leuk om met deze leuke groep samen dingen voor de ASAC te regelen en bij zoveel events aanwezig te zijn. Een van de hoogtepunten van het jaar was voor mij het verwelkomen van nieuwe leden op de inschrijfavond en tijdens de retoweekenden! (En mocht je je afvragen of het leuk is om een keer bestuur te doen, het antwoord is jaaaaaa:))

Dikke knuffel, Aloes

Woord van de Secretaris (2)

Afgelopen september werd ik de ASAC bubbel ingezogen als retrolid. En wat was dat fantastisch! Ik genoot van alle mensen, de activiteiten en het vele klimmen (en boulderen). Tijdens mijn retroperiode kreeg ik te horen dat het bestuur op zoek was naar een secretaris voor het tweede halfjaar. Ik vond de vereniging zo leuk dat ik besloot om te solliciteren. Het was in januari en februari een interessante uitdaging om mijn werk, commissies en

bestuur te combineren, maar op een gegeven moment vond ik een soort ritme. En wat is het leuk om via het bestuur een inkijkje te krijgen in het reilen en zeilen van de klimvereniging. Er waren momenten van trots, gezelligheid en blijdschap, maar ook momenten van stress, verdriet en rouw. Ofwel, een veelbewogen halfjaar als secretaris. Al met al heb ik heel erg genoten van alle nieuwe mensen die ik heb ontmoet, alle nieuwe ervaringen die ik heb opgedaan en van alle vergaderingen en activiteiten met het leukste (knuffel)bestuur. Ik zie ook nu al uit naar alle herinneringen die ik nog ga maken met de ASAC.

Roos

Woord van de PeRCo

Lieve leden,

Het jaar is ontzettend snel voorbij gevlogen! Het was een leuk, druk, stressvol, supergezellig, verdrietig en vooral bewogen jaar. Ik had geen idee waar ik aan begon, maar ik had er vertrouwen in dat het een goede keuze was om een bestuursjaar te doen, omdat ik wist dat er alleen maar leuke en lieve mensen bij de ASAC zitten. Het bestuur moest dus ook wel leuk zijn, toch?

De eerste keer dat ik de mensen met wie ik een heel jaar zou moeten samenwerken ontmoette was direct op klimweekend. Ik was niet helemaal fit, maar wilde koste wat het kost mee! Het was een leuk weekend, en daarmee begon een geweldig jaar. Ik moest erg wennen aan alles wat bij de functie kwam kijken, maar ik heb me geen moment alleen gevoeld binnen het

bestuur. We hielpen elkaar altijd waar nodig en stonden open voor complimenten, ideeën en kritiek van elkaar. Ik ben supertrots op ons!!

Maar buiten mijn bestuursgenootjes heb ik nog veel meer lieve vrienden gemaakt dit jaar! Mensen bij wie ik mezelf kan zijn en me thuis voel. We zijn uit gegaan, hebben geklommen, gelachen, gedanst en samen gehuild. Want behalve een heel leuk, mooi jaar, was het ook een heel verdrietig jaar voor de vereniging. We werden er meerdere keren aan herinnerd dat de sport die we uitoefenen en onze passie is, niet zonder gevaren is. Soms denk ik: "Waarom zijn we niet gewoon met z'n alle gaan tennissen ofzo?".

Gelukkig konden we behalve de passie en pret ook ons verdriet delen, dat vind ik heel waardevol. Iedereen staat voor iedereen klaar.

Ik kijk dus terug op een ontzettend mooi jaar en krijg een glimlach en een traan als ik terugkijk naar dit jaar. Ik heb ontzettend veel ervaringen opgedaan, maar nog lang niet genoeg! Jullie zijn dan ook nog lang niet van me af;) Je zal mij zeker de komende jaren nog zien inzetten voor commissies, leuke activiteiten en mensen. Laten we de vereniging zo ontzettend mooi houden als dat zij al is!

Liefs,
Myrthe Tetteroo

Woord van de WeCo

Het lijkt nog zo kort geleden dat ik een belletje kreeg van Tijmen, onze vorige voorzitter, die me licht wanhopig probeerde te overtuigen om bestuur te gaan doen. Ik zat nog maar net een prille 2 maanden bij de ASAC, had niet eens een retroweekend mee mogen maken, en had eigenlijk geen idee wat “bestuur zijn” überhaupt inhield. Maar het is denk ik wel de beste “Tja waarom ook niet?” beslissing geweest die ik ooit heb gemaakt.

Daarna ging het opeens heel snel allemaal. Voor je het weet ben je weekend na weekend aan het organiseren, terwijl je zelf eigenlijk geen idee hebt hoe het is om op zo’n weekend te gaan. Het was heel veel leren, improviseren, en af en toe een beetje creperen. Dikke tip aan eventueel toekomstige WeCo’s: verplaats niet twee keer op de dag van vertrek een weekend

als de instructeurs denken dat het weer “daar misschien toch wel beter zal zijn”.

Wat heb ik genoten van de prachtige kliffen bij de Engelandweek (of Herr Schlimbach InvasieWeekend ofzo), de relaxte sfeer in het bos van Fontainebleau, en alle leuke verhalen en foto's van alle andere weekenden afgelopen jaar. Ik hoop dat iedereen net zo heeft genoten van alle gave weekenden als ik van het organiseren samen met het dreamteam "het weekendorgaan".

Zonder de skills en gezelligheid van Cécile en Rosa was het natuurlijk nooit gelukt, en ook zeker niet zonder een prachtig tripje naar Parijs.

Zoveel mooie herinneringen om aan terug te denken, en zoveel nieuwe vrienden om nog vele geweldige avonturen mee te beleven. Ik kan niet anders dan dankbaar

zijn voor dat ene telefoontje op een
zondagavond, en voor alle chaos waar het
toe heeft geleid.

Joejoe,
Jasper

Woord van de MatCo

Hoihoi allemaal,

Gisteren was de ALV; het cirkeltje is compleet. Officieel geen bestuur meer... Ik kijk terug op echt een heel mooi jaar. Nummer één ervaring: vet veel mensen leren kennen. Dit heeft mij als persoon doen groeien en heeft me een nieuwe en uitgebreide kring van vrienden en kennissen opgeleverd waar ik me heel blij en veilig bij voel.

Ik heb tijdens de barbecue van de ASAC week even geteld hoeveel namen ik kende. Het waren er op dat specifieke moment 74 van de 80. Dit was voor mij echt een moment dat het even inzonk en ik besepte hoe bijzonder dit jaar wel niet was.

De ASAC is een vette vereniging en een bestuursjaar was voor mij een hele goede

manier om er mijn weg helemaal in te vinden.

Ik wil mijn lieve bestuursgenootjes in dit stukje even bedanken voor het delen van de hoogte- en dieptepunten die we dit jaar hebben meegemaakt. En ook voor hoe fijn het was om samen de vereniging een jaar draaiende te houden door middel van hele gezellige maar ook productieve en serieuze vergaderingen. Ah, en voor de dansjes ;)

Verder vond ik het als materiaal-commissaris mooi om te zien hoe ik al snel gewend raakte aan mijn taken, het materiaal en het hok. Het is een vreemd gevoel om dit en de verantwoordelijkheid over te dragen aan een nieuw bestuur, maar een jaar is een mooie periode, waarna er ruimte is voor nieuwe enthousiastelingen. Ik vertrouw ze daarin ook volledig :) De ASAC kamer voelt zoals

sommigen wel weten een beetje als mijn eigen huiskamer; die ga ik het allermeeft missen, hehe.

Voor nu ga ik nog even aan de slag met het afhandelen van wat laatste dingen, klimmen vanavond en dan goed genieten van de vrijheid. Dank aan alle ASAC'ers die enthousiast gesprekken over materiaal met me zijn aangegaan en van wie ik op die manier veel heb kunnen leren.

Groetjess!! En succes Maickel :))

Woord van de Commissaris Opleidingen

Bestuur 97

Een groep, 7 klimmers

3 huisgenoten, 1 wissel

We starten met herkenning maar ook een eerste groet

Wie zijn we, wat gaan we doen, zijn we genoeg?

De RETRO komt met weekenden en activiteiten

Nieuwe mensen, energie en geluiden

Het is nieuw en herhaalt zich nog eenmaal

De commissies starten en geven de ASAC alles

Competities, wintergala, veelsteverfietsen

We helpen en laten ze

Bij feestjes is het weekendorgaan erbij

Een flesje wijn aan de Seine
Of een dansje in de Exit

De zomer brak aan
We reden het bergachtig landschap in
Is dit een Alpengamping of skipiste?

Maar waar bleven de dagen
Die eeuwig zouden duren
De zon, de alpenwei en bergtop

We lachen maar huilen
Houden elkaar vast
Troost en vreugde bij elkaar
Na zo'n jaar

Cécile

Woord van de Penningmeester

Ik herinner me nog goed hoe enthousiast ik was toen ik vorig jaar gebeld werd door Jorrit over dat ik in plaatsje had in het kandidaatsbestuur en hoe leuk die eerste kennismaking was met de eerste paar leden van het uiteindelijke bestuur. We speelden spelletjes, moesten elkaar vinden in een park en maakte een touw om mee te gaan touwtje springen. Een week of 2 later werd ons bestuur compleet gemaakt door de komst van Myrthe en Cecile (en de hiervoor zieke Jasper).

Samen gingen we aan de slag om ons voor te bereiden om een mooi maar ook uitdagend jaar. Een bestuursplan opstellen, een ALV voorbereiden en voor mij persoonlijk het meest spannende gedeelte, een begroting maken en voor een geheel

jaar alvast gaan bedenken waar en waarom we geld aan dingen wilden besteden en dat ook nog eens voor een volle zaal aan licht kritische ASACers presenteren. Gelukkig kwam ik er met wat veranderingen redelijk geslaagd doorheen en hebben we ons plan voor het jaar kunnen voortzetten.

Het lastigste van penningmeester zijn vond ik toch wel het soms nee moeten zeggen tegen allemaal heel enthousiaste mensen met leuke ideeën die helaas toch niet paste in het plaatje of de begroting. Maar dat komt niet eens dicht bij het plezier wat ik, en hopelijk ook jullie, heb mogen beleven aan alle klim- en niet klimactiviteiten die we vorig jaar gehad hebben.

Ik kijk zelf in ieder geval nog met veel plezier terug naar activiteiten als het

kaderdiner waar ik allemaal heel actieve maar ook veel wat minder aanwezige maar nog steeds heel belangrijke instructeurs heb mogen ontmoeten en hun sterke verhalen heb mogen aanhoren. Of anders het gala, wat geweldig georganiseerd was door de galaco in een mooi belichte locatie met muziek van onze eigen ASAC band die weer eens de sterren van de hemel speelde. Of anders de twee klimcompetities die we dit jaar hebben gehad, waarbij ik er zelfs bij ééntje op het podium heb mogen staan en waarvan ik de medaille nog steeds aan mijn kast heb hangen. Natuurlijk de drie retroweekenden, met een hele hoop nieuwe enthousiaste klimmers die we voor velen voor de eerste keer mee naar de rosten konden nemen. En mijn persoonlijke favoriet: de ASAC week, waar mijn broertje ook mee naar toe was en waar we allebei met zoveel liefde en blijheid ontvangen zijn.

Hoewel mijn bestuursjaar tegen de tijd dat je dit leest al over zal zijn, hoop ik dat ik nog steeds bij een heleboel activiteiten aanwezig zal zijn en we samen de komende jaren nog heel veel leuke dingen gaan meemaken.

Groetjes, :):):)

Arend

Wist je dat...

- *...Femke's lievelingsgreep een tweevingerige undercling pocket is?*
- *...en dat dit helaas ook de meest blessure gevoelige greep is? :(*

- *... Femke is gestruikeld over een "pas op, struikelgevaar" bordje?*

- *... Rosa Cécile een keer een intense voetmassage heeft gegeven terwijl Jasper probeerde serieus aan een weekend te werken?*

- *... het bestuur een mascotte heeft?*
- *... die Myrthe zelf heeft gemaakt!*

- *...Myrthe 16 Chamon'ice lepeltjes heeft verzameld?*

- *...Je jezelf heel goed in een klapstoel kan klappen (vraag Cécile maar)?*

- *...Cécile op een afstandje best op Jasper lijkt?*
- *..."Klimmen niet eng is, tenzij het wel eng is?" ~ Arend in Fontainebleau*
- *...Arend was opgesloten achter een hek bij de intratuin doordat hij per ongeluk binnenkwam terwijl het gesloten was?*
- *...Arend te goed is in Take 5?*
- *...Vooral als je het met z'n tweeën speelt?*
- *...Roos liever zonder handschoenen fietst dan met?*
- *...ook tijdens de sneeuw met Happen en Trappen?*
- *...Livemuziek en chocoladekoekjes heel goed werken om Roos langer op een borrel te houden?*

- *...Roos negatief is over dadels?*
- *... Jasper de magische kracht heeft om het droog te laten worden als hij zijn regenpak aan doet?*
- *...En het weer laat regenen als hij hem uit doet?*
- *...Aloes niet haar klimdag heeft als de rotsen niet tegen haar praten?*

Woord van het 98e bestuur

Hoi allemaal!

Of je nou keihard hebt gealpineerd, geklommen, gehiket, iets anders gedaan hebt of nog op pad gaat hopen we dat je een top zomer hebt! Wij, het kandidaatsbestuur, hebben in ieder geval enorm genoten. En na de fantastische bergsport tijdens en rondom de Alpenweek zijn wij nog enthousiaster om komend jaar te vullen met gezelligheid, klimactiviteiten, klimweekenden, taart en nog veel meer. Maar voordat we daar aan beginnen zullen we ons even voorstellen!

Hugo is al bijna 9 jaar in klimhallen te vinden en kan het echt een tweede thuis noemen. Het kan ook niet anders als daar de leukste sport met de leukste mensen te vinden zijn! Sinds zijn Corona retro is hij ook elk jaar nog actiever bij de ASAC

geworden, met dit jaar voor het eerst de heerlijke Alpenweek in een lange zomer in het teken van de Chamonix bergsport. Deze stijgende lijn wordt voortgezet met komend jaar de piek: voorzitterschap! Daarnaast gaat hij natuurlijk nog harder klimmen en Multipitchen, op nog meer weekendjes, nog harder van de gezelligheid genieten en nog meer taart eten! Vraag hem dus maar niet hoe het met z'n master sterrenkunde gaat (die doet hij lekker rustig aan dit jaar), maar liever over zijn volgende klimavontuur!

Ook Vera is heel enthousiast! Zij heeft recentelijk een (tijdelijke) kamer in Amsterdam gevonden, waardoor ze eindelijk uit Almere heeft kunnen vluchten. Ze noemt zichzelf dan nu ook al trots Amsterdammer. Een groot bijkomend voordeel is dat ze nu veel dichterbij de klimhal woont en hier wil ze komend (half) jaar dan ook veel gebruik van gaan maken.

Naast al het klimmen studeert Vera ook nog heel hard, ze doet namelijk twee(!) studies tegelijk, maar dit zal ze komend jaar wat rustiger aan gaan doen om tijd vrij te maken voor meer gezelligheid, klimmen, weekendjes, taart en natuurlijk om secretaris te zijn.

Is hij al een ouwe lul te noemen als ie komend jaar alweer aan zijn 5e jaar bij de asac begint? Wieland is er al regelmatig van verdacht in de klimhal te wonen, heeft al bijna alle asac klimcursussen en nsac alpiene cursussen van zijn lijstje kunnen afvinken en vindt het nu zelfs tijd worden voor de aanschaf van een campingstoeltje! Deze vaste gast van de Ywen-training is ook altijd wel te porren om na een klim sessie nog gezellig de sauna in te duiken of samen te kletsen en warme chocolademelk te drinken (al dan niet met rum). Na wat commissiewerk en perfectionering van verscheidene airfreyr

baksels voor asac weekenden ('wat een veelzijdig apparaat is het toch') wilde hij graag nog wat meer betekenen voor onze geweldige vereniging en zal daarom komend jaar het penningmeesterschap op zich nemen.

Dan nu het weekendorgaan; de drie kandidaats-bestuursleden die alle fantastische ASAC-weekenden van komend jaar waar gaan maken.

Aan haar enthousiasme zal het in ieder geval niet liggen. Mathilde is nog niet zo lang lid van de ASAC, maar meteen na haar retro van afgelopen februari was ze bij zoveel mogelijk activiteiten aanwezig. Vanuit haar studio'tje kan ze bijna rollend naar de klimmuur in USC, waar ze komend jaar dan ook veel wil gaan zijn om heel sterk te worden! Niet alleen aan de klimwand is Mathilde erg gelukkig, ook van wintersport gaat haar hart sneller kloppen.

En als het enthousiaste bezige bijtje dat ze is, zal ze zich daarom niet alleen vol inzetten voor de weekenden, maar ons ook voorzien van een prachtig winterprogramma!

Ook Josine voelde zich na de februari retro van dit jaar meteen op haar plek in de ASAC. Gelukkig kon ze snel van Utrecht naar het mooie Amsterdam verhuizen, zodat ze nog makkelijker naar alle ASAC-activiteiten kon gaan en meer kon gaan klimmen, om zo eindelijk die pull-up te kunnen! Aangezien Josine erg kan genieten van het buitenleven, mooie rotsen en hoge bergen, is ze dus ook zeer te spreken over de klimweekenden en reisjes. Van al deze ASAC-gezelligheid wil ze dan ook veel meemaken de komende tijd. Dat samen met haar liefde voor lekkere taart, zal haar zeker niet in de weg staan als Commissaris Opleidingen en haar taak om klimmers en instructeurs een mooie tijd te bezorgen.

Na 2 jaar bij het verre GSAC en 2 jaar bij de ASAC komt Maickel zijn steentje bijdragen als de nieuwe trol onder de trap naast de ingang van het USC. Voor de tol van maar 1 wistjedatje zal hij jullie al te graag toegang tot het materiaal verschaffen.

De nieuwe hok-bewoner zal niet alleen veel materiaal klaarleggen, maar ook gebruiken! Maickel is naast enthousiaste Bibaborrelaar namelijk ook graag te vinden in Freyr, Pont-a-Lesse, Yvoir, Hotton, Beez, Chamonix, Fontainebleau, en alle andere plekjes waar de weco steen kan vinden! Binnen een jaar is hij van IV naar OVM geklommen en ooit wil hij het instructeurs team aan komen sterken. Maar eerst ziet hij er ontzettend naar uit om een jaar voor het materiaal te zorgen!

De februari retroperiode van 2023 was zeker succesvol, niet alleen Josine en

Mathilde vielen meteen voor het bestuur, maar ook Ann is gelijk in het bestuur beland. Ann voelde zich gelijk thuis in de retro borrels en weekenden. Zij gaat er dan ook voor zorgen dat het dit jaar weer zo'n succes wordt als Perco! Na haar liefde voor klimmen in Mexico ontdekt te hebben, kon ze niet wachten om deze passie mee te nemen naar Amsterdam. Naast werk en haar master is ze daarom veel in de klimhal te vinden en kan ze niet wachten om deze passie met nieuwe leden te delen!

Temporary seven monkeys

Door Roos Ritmeester

De titel zegt het al. Ons retrogroepje had een tijdelijke permanente naam. Na een leuke en gezellige start, werd de activiteit van het groepje minder. Maar ook dan kan een retroperiode leuk zijn. Ik heb daardoor misschien nog wel meer nieuwe mensen leren kennen dan ik anders had gedaan. BiBaBorrels, filmavonden, spontane feestjes, happen en trappen, boulderavonden, een BBB (waar ik hard heb verloren met Kubbs) en klimmen en borrelen op de eindborrel bij Klimmuur Centraal. Het was fantastisch. Op elke activiteit leerde ik nieuwe mensen kennen en kwam ik terug met nieuwe vrienden en klim/boulderbuddy's. Ik denk dat dat de kracht is van de ASAC. De vereniging

maakt het makkelijk om aan te sluiten en om je welkom te voelen. Activiteiten zijn laagdrempelig en je deelt allemaal een passie voor aan muren hangen en naar boven komen. Wat wil je nog meer? In september, een jaar na mijn eigen retro, word ik zelf retro ouder. Kan ik het eens vanaf de andere kant meemaken en ik hoop dat mijn groepje net zo enthousiast wordt over de ASAC als dat ik zelf ben.

When it rains, it pours (Retro Februari)

Door Mark Remmerswaal

Na een zeer leuke en actieve retroperiode met veel activiteiten, uitdagingen en vooral veel leuke mensen, werd het tijd voor het retroweekend naar Freÿr. In

de week vóór het weekend zat iedereen gespannen af te wachten wat het weer zou gaan doen. De vooruitzichten verschilden met de dag en de app waarop het weer gecheckt kon worden. Het bestuur deed zo

goed als mogelijk hun best om het bijtijds te laten weten, maar niets is zo veranderlijk als het weer. Op vrijdagavond stond het vertrek gepland en donderdagavond kwam dan eindelijk het verlossende woord, WE GAAN!

Eenmaal aangekomen op Freÿr werden de kindjes door instructeurs en bestuursleden door het donker, glibberend over het modderpaadje naar het bivakveld geleid. Terwijl langzaamaan iedereen arriveerden, kon ik gelukkig, samen met een aantal anderen, de tent nog droog opzetten. De laatste haring was geslagen en natuurlijk begon het langzaam te regenen, wat zich snel tot een lekkere bui wist te ontwikkelen.

De volgende ochtend, na een gebakken ei en goede kop koffie, mocht het klimmen beginnen. De meesten gingen direct naar de singlepitch, maar ik werd meegenomen

op een multipitch, voor mijn eerste keer buiten klimmen. Ook het zonnetje besloot eens door te breken, dus de dag kon eigenlijk al niet meer stuk. Met zacht temperatuurtje en een heerlijk zonnetje in de rug was het genieten! Tegen het eind van de middag zijn we teruggelopen om het kamp weer op te bouwen en eten te gaan maken. 3x raden..., dit kon uiteraard niet zonder een kleine hoosbui van een uur. Onder paraplu's, een tarp en meegebracht bouwzeil van 4x6 meter werd gesmuld van de, soms wat natte, wraps. Na een biertje en kampvuurtje was het tijd om weer lekker de slaapzak in te duiken.

Ze zeggen wel eens “wat nu valt, valt straks niet”, maar na een nacht regen en voorspelling met een dag vol regen, dan wordt klimmen toch wat minder aangenaam. Zondagochtend is dus helaas maar terecht door het bevoegd gezag

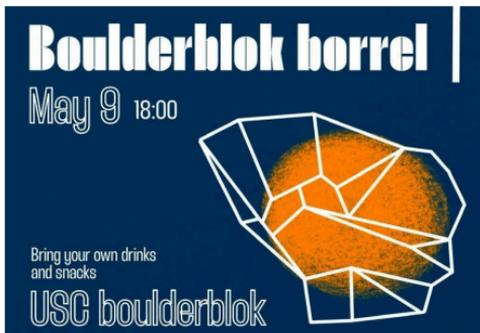
besloten dat er niet buiten wordt geklimmen. Dan toch lekker binnen klimmen, dus vol gas naar Sittard, IVY-climbing. Het sanitair wat hier aanwezig was, ook van het hotel dat hier is, was van iets luxere standaard dan de troon van Freyr en werd door menig individu erg gewaardeerd. Aan het einde van de dag ben ik zeer tevreden en vermoeid naar huis gegaan. Ik heb er onwijs van genoten, heb leuke mensen leren kennen en op naar het volgende avontuur!

BiBaBoCo

Door Jari Egbers

Daar stond ik dan, als vers en fanatiek retrokindje op de BiBaBoCo

in het flevopark. Lekker optijd natuurlijk en zonder enig idee wat ik moest verwachten, aangezien de naam van de activiteit veel te gissen overlaat. Ene Arend (die kende ik al van gezicht, hij was namelijk bestuur) vertelde dat het de "Big Bang Comissie Borrel" is, aha.

Nou goed, het duurde dan ook niet lang alvorens mij gevraagd werd of ik de fanatieke borrelaars van de BiBaBoCo

wilde versterken voor het komende jaar. Daar moest ik eerst nog even over nadenken, immers was mij nog niet bekend wat de rest van de commissies te bieden hadden. Dat bleek achteraf echter overbodig, want Arend heeft die avond bewezen naast penningmeester ook een uitstekende recruiter te zijn. De overtuigingskracht waarmee deze jongen zijn argumenten bracht, poah! Ongeëvenaard.

De taken bestonden uit: ééns per maand op tijd bij borrels zijn, een handjevol keren gezellig brainstorme

BIBABIVAK

BORREL

- + *Glühwein*
- + *Campfire*
- + *Gezelligheid*

Bring your own beverages - We bring
glühwein - Bring some warm clothes -
Come enjoy the winter with everybody
from the ASAC!

07-02 19:00 Park Frankendael

n over plekken om te borrelen en natuurlijk wat gezellige commissie borrels en uitjes. Nou vooruit dan, dat zou nog net moeten lukken. Kun je nagaan dat ik wel even van mijn apropos was toen ik bij Eran op de stoep stond en er een volwaardige vergadering met rolverdeling, notules, huisregels en stemmingen op me te wachten stond. Dit stond niet in de vacature...

Na verstrijken korter tijd was mij uiteindelijk wel doorgedrongen waar het bij de BiBaBoCo eigenlijk om draait: laagdrempelig plezier en gezelligheid en bovendien dat het nogal gemakkelijk is de vergaderingen net iets te serieus te houden. Ingezworen als 'diversiteits-commissaris' begaf ik me des avonds weer huiswaarts, uitkijkend naar alle borrels aan de horizon. En wat een borrels dat het waren.

Afgetrapt door de spelletjesborrel in de

groene flat op Science Park. Wat een mensen, wat een gezelligheid, wat een succes! Ik kan me nog herinneren dat we na een kahoot-achtig spelletje in een uit de hand gelopen stretch sessie met z'n allen over het tapijt aan het rollen waren en vurige discussies hadden over het aantal gaten in een rietje en de broekenmode van het hondenras. De feeststemming bleef ook niet lang uit met de Secret Santa BiBaBorrel, in coöperatie met de ACSie.

Mijn surprise decoreert mijn kamer inmiddels al driekwart jaar en de karabiner die erin zat ziet ook goed gebruik. Wat mij betreft wordt dit een jaarlijks ASAC event! Het nieuwe jaar bracht ons eveneens de gehoopte gezelligheid en de aanwezigen kunnen zich vast nog de glühwein aan het kampvuur of de strikvrAGEN in de pubquiz herinneren. En velen zullen met plezier terug kunnen denken aan de smakelijke wraps op de Slacklineborrel en de

ongelofelijke worpen op onze jongste Jeu de Boule Borrel.

Zodus kijk ik met voldoening naar het afgelopen jaar aan borrels, waar deze toch-niet-zo-diverse commissie een enorm succesvolle diversiteit aan activiteiten en locaties teweeg heeft gebracht. Inmiddels heb ik mijn functietitel afgestaan aan Wouter Breg en zal ik de BiBaBoCo ondersteunen als ReflexySexy met een maandelijks stukje in de weekmail en als IPA (IdeeënPitcherAdministrator) om de borrel ideeën nog beter aan te laten sluiten aan de wensen. Ik verheug me erop nog grotere getalen van jullie, ASAC'ers, op de BiBaBorrels van komend jaar te ontmoeten, PROOST!

A very starry night - Gala

Door Galacommissie

Gala - toch elk jaar weer een moment om naar uit te kijken. Al vroeg in het jaar werd de commissie samengesteld. Wat begon als commissie waarin we elkaar nog niet zo goed kenden, is tijdens het hele proces uitgegroeid tot een leuke vriendengroep. Lang hebben we het gala voorbereid, nagedacht, stress gehad en dan uiteindelijk was de dag van het gala er.

Ambitieuw werd er een uitgebreid driegangenmenu gekookt, met als hoogtepunt zelfgemaakte ravioli (een gevulde van één keer, nooit weer). Lieve vrijwilligers hielpen op de avond om de puntjes op de i te zetten en alles uit te serveren.

Na het diner werd het toetje staand gegeten, zodat de tafels opgeruimd konden worden om plaats te maken voor de dansvloer. Toen was het tijd voor de band om te gaan spelen. Ze speelden een prachtige set, er werd heel veel gedanst, er werd veel bier getapt (en iets minder bier afgerekend), er werden prachtige foto's gemaakt en het was vooral heel erg gezellig. Iedereen zag er prachtig uit, de locatie was sprookjesachtig versierd met honderden kerstlampjes en op de muren hingen sterren om je onder te dompelen in een Starry Night.

Ik hoop dat iedereen heeft genoten en we zien nu al uit naar het volgende gala.

PS: vanuit de galacommissie nog een bedankje naar alle mensen die op de dag zelf hebben geholpen. Jullie zijn geweldig <3

Het verhaal van de schildpad en de haas

Door Robert Jan Schlimbach

Het jaar is 2023, na jaren van amateuristisch gebrabbel van o.a. Coen, Floris, en allemaal andere non-winnaars van Adventure Races werd het stokje van de organisatie van de AA eindelijk overgegeven aan een wat competentere stel. Kasper en Jesse, twee voormalig ASAC-bierteam-kapiteinen maar nu halve sportgoden, zouden wel eens laten zien hoe het echt moest. Ze hadden onder hun leden gerekruteerd onder andere Robert Jan (is er nog een introductie nodig?) die volledig overtuigd was van zijn eigen kunnen door niet de 300km van de AA op een racefiets te gaan fietsen maar op zijn gloednieuwe stads/toerfiets, en het verschil wel zou compenseren met fitheid

en karakter, dynamic duo der Titanen Miron en Ruud (wederom geen introductie nodig), één of andere zielige ziel van SKITS die dacht dat hij deze halfgoden wel even bij zou houden (maar aangezien hij een SKITSer is kunnen we hem alsnog aanmerken als haas), en Lawrence; de schildpad van dit verhaal.

Het was niet alleen 2023, maar specifiek 01/07/2023, de enige dag in het jaar dat de afsluitdijk open zou zijn voor fietsers: enige haast was dus geboden. Het team van meneer schildpad en de hazen vertrok vol goede moed en volledig op tijd vanaf het USC. Het ging meteen voorspoedig: het regende alsof de pleuris was uitgebroken, en na slechts 15 kilometer ging de gloednieuwe band van RJ's fantastische Ros tot twee maal toe lek. Een passerende hardloper die beide lekke banden achter elkaar kon aanschouwen

maakte al de opmerking: “Wat zijn jullie in godsnaam aan het doen?!” – Enfin, de toon was gezet, maar geen probleem: “We gaan gewoon kneiterhard doorfietsen en dan komt alles wel goed.”

Schildpad Lawrence zat ondertussen in de problemen: zijn botercake zat verstopt in zijn zadeltassen (lol amateur, dat is echt niet aero) waardoor hij geen voeding kon nuttigen, terwijl alle pro-riders om de 30 minuten als een echte profrenner een veel te duur isotoon gelletje absorbeerden. Door dit gebrek aan voeding (of een gebrek aan karakter) verloor Lawrence al redelijk snel steeds het wiel, waarop RJ hem maande dat hij aan de groep moest denken en terug in het wiel moest. Lawrence boeide RJ’s opmerkingen echt geen reet: hij reed zijn eigen tempo, en dat was goed genoeg; desnoods vond hij zelf de weg wel.

Nou ja, gezellig was het niet, maar het peloton moest door; dus Lawrence werd oneervol aan zijn lot overgelaten. De (beun)hazen knalden door en kwamen al vlot bij het eerste rustpunt: supportmeneer Miron had fantastische broodjes falafel gemaakt inclusief riante hoeveelheid knoflooksaus, en onze TDF-afficionados maakten deze 'snel' soldaat. Voor het geval dat Lawrence nog voorbijkwam werd er nog een broodje overgehouden, maar daar ging men eigenlijk niet vanuit, want hij fietste natuurlijk zo langzaam dat zelfs met deze uitgebreide pauze hij ze nooit zou kunnen inhalen.

Toch, waarempel! Daar was hij!
"LAWRENCE!!! JE BROODJE FALAFEL!!!!"
"NEE HOEFT NIET, IK GA ALVAST DOOR!".
Met een bek vol tanden ging men in conclaaf: "Hoe doet hij dat? Hij moet toch

iets eten?!" "Laat hem maar, hij stort zometeen wel in!" "OK kom! We vertrekken; en dan knallen we hem over 5 minuten weer voorbij!" En daar gingen ze! De 5 minuten gingen voorbij, en toen 10, en toen 20, 30, 60, maar geen Lawrence. "Hij zal wel verdwaald zijn! Ach ja, valt te verwachten natuurlijk.". Ondertussen zat Kasper, achterkleinkind van god Hermes, erdoorheen. Al dat gesjees had zijn geërfde gevleugelde schoenen vermoeid, en op een stuk sterke tegenwind ergens halverwege Friesland werd hij geveld door die enige god die ooit Hermes stuk kon krijgen: de Man met de Hamer. Jammerdebammer, doeï Kasper, we moeten door! BAM BAM BAM gingen de benen op en neer op de pedalen, en daar knalde het peloton vol goede moed weer heen, op weg naar de laatste stop voor de afsluitdijk.

Op het eerste stukje windstille weg wat men tegenkwam schitterde iets de Olympiërs tegemoet: het schildpaddenschild (of titanium fiets) van Lawrence weerkaatste de zon zoals het schild van Herakles Medusa's reflectie weerkaatste. En net zoals Medusa in steen veranderde, versteende het peloton! "HOE KAN DAT? WE HEBBEN ZO HARD GEFIETST!!! LAAT HEM, DENK AAN JEZELF, WE HEBBEN DE AFSLUITDIJK TE HALEN!!". En toen doemde daar opeens Rudolfo Ruud op met de supportsedan, en onze Dodecatheon fietste even hard het gras in om even in het gras te liggen en de vernietigde bovenbenen te laten rusten. Is het nog een verrassing wat Lawrence deed? Hij fietste stug door - die zwakkelingen daar in het gras hoefde hij echt niks mee te maken te hebben; hij was een man met een missie. "DE AFSLUITDIJK, DE AFSLUITDIJK!"

schreeuwde Jesse, en daar werden de fietsbroeken weer op de zadels gehesen. Was het al vermeld dat er een code oranje windwaarschuwing was afgegeven, en Jesse en Kasper hadden bedacht om op de 30 kilometer van de afsluitdijk vanaf de verkeerde kant te fietsen en dus een verkapt NK tegendewindinfietsen te houden? Ja, wat een kutidee. Gelukkig voor onze kruisvaarders in spijkerbroek kwamen ze erachter dat de afsluitdijk niet om 18:00 dicht ging maar om 17:00 - en het was inmiddels 17:10, alhamdulillah!

Dus, in plaats van een 13e heroïsch werk te verrichten, mochten onze wielersprofs lekker de fietsen deponeren in de pendelbus om ondertussen frietjes te gaan eten in het lokale wegrestaurant.

Lawrence had ondertussen dezelfde 'pech'

- hij was er om 17:02 - maar hij vond het daadwerkelijk vervelend dat hij de AA niet volledig kon afmaken.

Ons verhaal eindigt met dat onze helden met een vernieuwd respect voor Lawrence, Zone 2, en botercake, zichzelf naar het dichtstbijzijnde treinstation na de afsluitdijk toefietsten om de AA 2023 onroemrijk af te sluiten.

Of deze lessen volgend jaar nog onthouden zullen zijn zal blijken, ik bedoel, je laat je als echte haas toch niet inmaken door zo'n schildpad as Lawrence?!?!?!?

Mijn vliegende start

Door Mathilde van der Linden

Via mijn goeie vriend Sammy hoorde ik dat ze voor het NSAC-Winterprogramma 2023 nog een skileraar zochten. Ik geef al een paar jaar ski- en snowboardles in Saalbach-Hinterglemm in Oostenrijk, vaak aan grote groepen kinderen. Nooit eerder had ik lesgegeven aan een groep studenten. Ook kende ik de NSAC of de

ASAC niet, had bijna geen klimervaring en heb zelfs heel erg getwijfeld om ja zeggen. Gelukkig was daar Wouter Breg, die mij wist te overtuigen en mij garandeerde dat dit leuk zou worden.

En of het leuk was.

Ik heb uiteindelijk met super veel plezier een week ski-les gegeven aan een geweldig, gezellige groep beginnende skiërs van verschillende SAC's. Het grote verschil voor het niet werken voor een skischool maar als instructeur met de NSAC mee te gaan, vind ik de

vrijheid die je hebt als leraar. Ik vond het heel leuk om als instructeur echt onderdeel te kunnen zijn van je groepje en ook zelf je eigen lesplan, route en tijden te kunnen te bepalen (zo sloten wij de ski dag vaak af met een welverdiend biertje op een zonnig terras). Het lesgeven was ook echt een feestje omdat mijn beginners heel snel stappen hebben gemaakt & (bijna) geen angst kende. Dat, in combinatie met een hele goeie & enthousiaste skileraar, zorgde er zelfs voor dat we op de laatste dag met z'n alle van de zwarte piste afgegaan zijn!!!! Ook was het vet om te zien dat zij net zo van de bergen kunnen genieten als ik en zij mij juist al veel geleerd hebben over het klimmen en hun liefde voor bergen in de zomer.

Als instructeur mee op het WP vond ik dus echt geweldig. Het is vooral gewoon mega relax dat mijn cursisten niet in hun broek

plasten, ik geen ouders hoefde te bellen of dat ik ze de hele tijd kwijt was. We kwamen elkaar (en de andere groepjes) altijd tegen bij de lift en 's middags trokken veel hun eigen plan en werden groepjes gemixt om vrij te skiën of al vervroegd te beginnen aan dat biertje in de zon. Door deze enorme vrijheid en gezelligheid heeft het nooit als werk gevoeld, waardoor ik het ook zeker aanraad om als instructeur mee te gaan! Ook de cursisten, en misschien juist extra leuk, mijn beginners, hebben het skiën enorm te pakken en kunnen niet wachten tot aankomende winter.

De sfeer in het chalet was ook top. Er werd onwijs lekker gekookt door de kookstaf en er was altijd wel iemand die zin had in een spelletje of een avondwandeling. Op de laatste avond ontstond er een heuse tafelboulder competitie en werd er in duo's ge-acro yogaad. Vond ik eerst allemaal een

beetje onwennig, later alleen maar leuk juist.

Deze WP ervaring was voor mij een vliegende start. Ik heb gelijk bij thuiskomst in maart een toffe retro mogen meemaken bij de ASAC. Ook ben ik

onderdeel geworden van de WP commissie voor aankomend jaar (inschrijvingen gaan eind september al open!!!! En ja, geloof me, dit wil je!!). Ik voel me zelfs zo op m'n plek dat ik aankomend jaar bestuur ga doen (whoeeeeee) en daarbij allerlei leuke klim- en boulderweekenden ga organiseren. Ook is klimmen is nu dus, naast het wintersporten, echt mijn nieuwe hobby (en passie!) geworden. Ik kon al enorm genieten van de bergen in de winter. Gelukkig nu ook meer en meer van de bergen in de zomer.

ASAC Open

Door Wieland de Kruijff

Een zonnige zaterdagochtend in mei, gelukkig. Klimschoentjes, tennisrackets en verscheidene andere curieuze items worden met wat creatief gebruikte biners aan een fiets gehangen en snel begint de tocht naar het USC. Uiteraard zijn alle andere commissieleden er al en lijkt alles klaar voor het klimfeest waar we al enkele maanden verheugd naartoe hebben gepland. Bas draait nog een greepje naar een net wat vervelendere undercling-configuratie, en Hugo rijkt me een kleurrijk paars commissieshirt aan.

Als de klimmers binnenkomen zorgt een lekker onsamenhangend spotify lijstje voor extra motivatie en na een korte instructie gaan de eerste klimschoenen aan en waagt men zich na wat opwarming aan de eerste wedstrijdroutes. De vaste USC-

gangers kijken hun ogen uit. Een week voorafgaand aan de wedstrijd kon men elke route nog van uitgebreid commentaar voorzien maar nu zijn maar liefst 12 gloednieuwe, pofvrije glimmende routes te bewonderen. Weldra komen gevarieerde geluiden van boven die duiden op het leveren van inspanning (PFFFF, TSSSS, HÚÚÚÚH, RAAAAH, AARGHHH en nog veel mooiere kreten die nauwelijks tekstueel weer te geven zijn). Ook de gevarieerde aanmoedigingen, applaus bij succesvolle flashes en de meelevende 'ÀÀÀH's bij vallende medeklimmers zorgen voor een heerlijk sportief sfeertje.

Ook ikzelf proef aan drie hele leuke wedstrijdroutes. Ik pleur er weliswaar bij elk van die routes roemloos voortijdig uit, maar mijn vriendin is onder de indruk dus dan is de winst feitelijk ook gewoon binnen. Daarnaast leveren deze pittige pogingen mij de status van 'übersterke

man' op onder medeklimmers, want in die categorie was ik nipt ingedeeld. De dag gaat snel voorbij, en de übersterke vrouwen klimmen zo goed dat ze gewoon nog een extra kwalificatie 7A meepakken.

Dan is het tijd voor het ludieke intermezzo: de tennisrackets die ik die ochtend mee gesleept had worden in stelling gebracht en een grote doos met pofballetjes wordt tevoorschijn gehaald. Onder de bezielde arbitrage van Stephen worden er diverse potjes pofbaltrefbal gespeeld op het zonnige grasveld naast het USC.

Dan worden de finalisten meegetroond naar binnen waar Ywen en Bas ze instrueren hoe de finale er uit zal gaan zien. Even later zit de klimhal weer ramvol en Lars belooft ons dat het een spektakel gaat worden. Inderdaad is het reuze spannend om alle finalisten een gooi naar de winst te zien doen, begeleid door zowel

onze luide aanmoedigenen als door hun favoriete liedje.

Nadat de laatste medaille om de nek van een finalist is gehangen hebben we nog een gezellige maaltijd op het terras bij de oerknal en kan iedereen terug kijken op een heerlijke dag.

In de zon naar Zelfstandig Klimmer

Door Mark Remmerswaal

In aanloop naar de zomer en ASAC-week had ik, samen met menig ASAC'er, de behoefte om nog even zelfstandig klimmer te worden. Dus met een zeer gezellige groep zijn we eerst op USC een les bij gaan wonen op de vroege zondagochtend. Hier stelden de instructeurs zich voor, namen we wat zaken door en gingen we naar de boulderwand. Ja..., ik zat zelf ook te denken of ik het wel goed had gehoord, maar het was echt zo. Bij de boulderwand konden we namelijk ongestoord doen alsof we hoog aan de wand hingen, staand op een heel groot plateau. Thuis had ik al een beetje met de syllabus zitten oefenen met een stuk touw aan de kast, maar dat voelde wat vreemd. Fijn om dit ook met normale haken te kunnen proberen. Eigenlijk ging het best wel goed en tussen

de opdrachtjes en oefeningen door, heb ik nog een beetje kennis kunnen maken met de mensen waar ik later mee op weekend zou gaan.

Er stonden twee weekenden naar België gepland waarbij we dus boven mochten oefenen. En wat hadden we verschrikkelijk goed weer. Soms zelfs een beetje té warm in de volle zon van Durnal en Beez. Respect voor onze instructeurs die, bepakt met water, zonnebrand en stukken van onze taart, uren aan de wand hebben gehangen om ons te controleren en te helpen. Uiteraard hebben we de pofzak nog even

omgetoverd tot bevoorradingstasje om extra brownies naar boven te brengen. Met veel lol, gezelligheid en vermoeid ben ik het eerste weekend met een aantal mensen nog het riviertje ingedoken bij Durnal. Tijdens het tweede weekend mochten we op de zaterdagmorgen onze kunsten bewijzen in Hotton, om op zondag voor het eerst volledig zelfstandig boven aan de route de boel om te bouwen. Het klimmen op zondag was weer in Durnal en met een strakblauwe lucht, brandende zon en zwetende voeten werd uitgebreid genoten. De instructeurs konden dit keer

in de schaduw zitten en toekijken of zelf klimmen.

Het waren weer top weekendjes en een onwijs leuke cursus waarin je je mede-ASAC'ers wat langer spreekt en beter leert kennen. Dank allemaal en op naar meer klimmen en meer gezelligheid!

Koffiebetoog

Door Robert Jan Schlimbach

Auteur: Robert Jan Schlimbach

Datum: 13-03-2023

T.A.V: Rosa de Matco

Mijn betoog voor het gebruik van de Espro P7 cafetiere bestaat uit drie delen:
Definities, Waarom de ASAC moet overstappen naar de Cafetiere, en waarom de Espro P7 de beste Cafetiere voor de ASAC is.

- Definities:

Voor het betoog gebruik ik de Nederlandse namen "cafetiere" en "mokapot" i.p.v. de vaak gebruikte 'french press' en 'percolator' (of perco)

Alhoewel 'French Press' technisch gezien

correct is (de cafetiere is waarschijnlijk in Frankrijk uitgevonden), vind ik de Nederlandse term 'cafetiere' simpelweg mooier.

Daarentegen is de term 'percolator' simpelweg fout: een mokapot percoleert niet, dus zal ik het dan ook bij de originele door Bialetti gekozen merknaam mokapot houden.

- Waarom de ASAC over moet stappen naar het gebruik van een cafetiere:

Een mokapot is best wel ruk in het zetten van koffie. Zelfs de meest mierenneukerige koffie-zetters zoals ikzelf en James Hoffman zijn niet in staat om consistent een goed kopje koffie met de mokapot te

zetten:

De koffie moet goed gemalen zijn, niet te donker gebrand, het vuur moet niet te hard staan maar ook niet te zacht, en als je koud water in een mokapot doet zal de koffie sowieso nooit echt lekker worden.

Daarbij gezegd: wegens technische redenen worden deze problemen alleen maar erger hoe groter de mokapot, dus alhoewel ik die gigapot van de ASAC wel veel stijlpunten toeken, zal je daar noooooit lekkere koffie mee zetten. En dan uiteindelijk: zelfs als je het perfecte one-in-a-million kopje koffie zet zullen de koudgekleumde ASAC-leden op de parkeerplaats van Freyr blij zijn als ze een half kopje koffie krijgen.

Daar zet ik graag tegenover: De Cafetiere Alhoewel het one-in-a-million kopje koffie uit de cafetiere nooit zo lekker zal worden

als uit een mokapot, heeft de cafetière een groot voordeel: je flikkert koffie direct in water.

Hoewel 'percolatiekoffie' (misnoemer) de smaakkoning is omdat je simpelweg druk nodig hebt om echt alle smaak uit je koffie te halen, is in andere gevallen het extractiegehalte koning. Onderextractie zorgt voor zure koffie, overextractie voor bittere koffie (rara waarom donker gebrandde koffie uit de supermarkt altijd zo f***** bitter smaakt...).

Hoe zorg je dat het extractiegehalte goed is? In percolatiekoffie: heel veel gekut. In immersiekoffie (flikker-koffie-in-water-koffie): proef af en toe gewoon even de koffie, startrecept: gooi gewoon 50 gram medium roast voor 5 minuten in 1 liter kokend water (seriously, that's it!). Wat gebeurt er als je de koffie te kort heb laten brouwen? Doe gewoon langer. Te lang?

Dankzij dat het immersiekoffie is maakt het echt bar weinig uit. De minder mierenneukerigen onder ons zouden zelfs een beetje water bij de koffie kunnen gooien om het wat slapper te maken, i.d.k., be my guest, dat noemen de koffiebarbaren aan de andere kant van de Atlantische Oceaan een 'Americano'. Oh ja, heb ik al gezegd dat cafetieres echt fucking groot zijn? Serieus, 1 liter koffie! Daarmee kan je sowieso 5 Jesse vdK's, Kaspers, Robert Jan's, Ywen's, of Cecile's ochtendkoffiebehoefte mee vervullen, of 10 Retro leden.

- Waarom de Espro P7 de beste cafetiere is voor de ASAC:

OK Robert Jan, je hebt me overtuigd, een cafetiere is echt de shit voor op de camping/met grote groepen, welke moet ik kopen? Die van 15 euro van de Ikea?
EEEH Fout! 1. Dat ding is van glas, dat

overleeft het maximaal 1 ochtend op Retro weekend. Je wilt een cafetiere van volledig roestvrijstaal; eentje die het niet erg vindt om een nacht in het gras te liggen of in een bak met andere zooi gegooid te worden. 2. Weet je wel dat zeefje? Dat ding wat je door de koffie moet drukken? Dat is dus de achilles-hiel van de Cafetiere. Je kopje koffie mag nog zo perfect geextraheerd zijn, genoeg volume om mij van mijn dagelijkse dosis hyperactiviteit en manie te voorzien, als het smaakt naar zand is het nog steeds kut. Ik ga het verder niet uitleggen, seeing is believing, maar het zeefje van de Espro P7 is fe-no-me-naal. Koffieprut in het kopje is verleden tijd.

- "Maar Robert Jan, dat ding is 130 euro!!! WTF?"

Bedenk even hoeveel gear in het ASAC hok 130 euro is en nauwelijks gebruikt wordt.

Bedenk nu dat dit koffiezetapparaat ELK weekend mee zal gaan, en honderden - nee duizenden ASAC leden van lekkere, warme, volumeuze kopjes koffie gaat voorzien. De 130 euro is het waard; je zult zien dat we over een paar jaar een tweede aanschaffen.

Nederlandse klimterminologie

Door Koen Greuell, Wouter Rienks, Robert Jan Schlimbach en Astrid Bieger

Het is ons ter ore gekomen dat het Neerlandsche klimjargon vervangen wordt door hippe straattaal van de Engelstalige YouTube kanalen. Dit baart ons grote zorgen. Ergo hebben wij deze woordenlijst samengesteld, in de hoop de Nederlandse klimtermen te beschermen tegen de kwade invloeden van het anglisme.

Topropen = naklimmen

Lead = voorklimmen

Chillen = uitrusten, in de context van

Klimmen met Koen = nutteloos zijn

Belaying = zekeren

Mag ik wat slack = Mag ik wat touw

Grade = gradering/niveau

Crux = blok-pas

Pumped = verzuurd

Quickdraw = setje
Harness = gordel
Lifeline = zelfzekering
Schlinge = bandlus
Bolts = haken
Holds = grepen
Footholds = treedjes
Jug = bak
Crimp = randje
Undercling = ondergreep
Volume = module
Sloper = sloper (mocht iemand de oud
Neerlandsche benaming kennen, dan kunt
u ons schrijven)
Slab = plaat
Overhang = overhang
Ridge = richel
Laidbacken = piatzen
Jammen = verklemmen
Crack = scheur
Kneebar = knietje
Heelhook = hakje

Cryptogrammepuzzle

Door Myrthe Tetteroo en Vera van Hintum

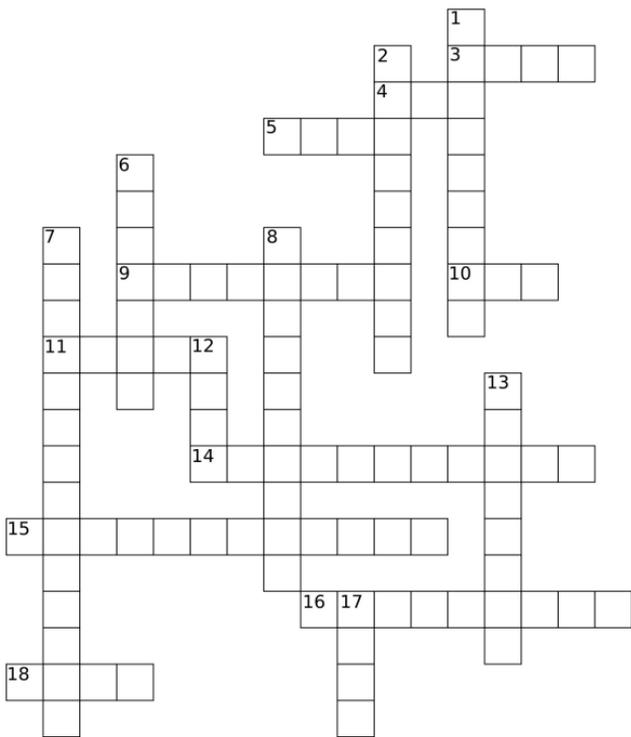
Verticaal:

1. Een halve Latijnse dans wordt gedanst door boerderijdieren voor een kot
2. De poes krijgt korting in Nepal
6. De mensen doen dit graag binnen de ASAC
7. Zacht organiserend speelgoed
8. Omlijsting van een menu
12. Steen!
13. De kloosterbewoners dansen de andere helft van de Latijnse dans
17. De leukste studentenvereniging in de eerste zak

Horizontaal:

3. Kijk die "H" ervoor staan
4. Eerst der eerste
5. De nachtingang van de ASAC
9. Dit past niet in Arend zijn Chinese tongval

- 10. Het Amerikaanse zoute water klinkt als een sportlocatie
- 11. Klinkt als niet vast op deze plek in België
- 14. De wetenschap wordt in het Vondel bedreven
- 15. Terug naar het einde van de week
- 16. Klinkt als materiaal van Jack Sparrow en medepiraten
- 18. Deze scheidingswand is mannelijke tijd

Verticaal: 1. Chaveehut, 2. Kathmandu, 6. Klimmen, 8. Kaderliner, 12. Rots, 13. Chamonix, 17. ASAC

Horizontaal: 3. Hoog, 4. ARA, 5. Exit, 9. Mandaryn, 10. USC, 11. Freyr, 14. Sciencepark, 15. Retroweekend, 16. Carabiner, 18. Muur

Een bewogen week

Door Wouter Breg

ASAC leden, echte enthousiastelingen over de bergsport. Het hele jaar door bikkelen we door boulders van enkel 5 passen. Klimmen we routes op een top rope muur van slechts 12 meter. Hardlopen door het Flevopark zonder echte trails. Maken we mountainbike tochten door één of ander

heideveld zonder hoogte verschillen. Misschien wel allemaal om ons voor te bereiden op het letterlijke hoogtepunt. Dé week waar we onze naam aan te danken hebben. Het enige evenement waarin we echt tot die befaamde hoogtes komen. De ASAC alpen week.

Het leuke aan de ASAC alpen week vind ik dat leden van elk sportief niveau en elke leeftijd er langs komen. Activiteiten in alle vormen en maten komen voorbij. Van meerdaagse alpinetochten over graatjes en gletsjers. Tot verdwalen in de straatjes en winkeltjes van Chamonix. En soms zijn het zelfs dezelfde mensen die deze contrasten gewoon beide in de planning hebben. De locatie leende zichzelf er dan ook wel perfect voor, Chamonix heeft zich als geboorteplaats van de bergsport voor mij wel bewezen. Eigenlijk van de zotte dat er ooit van die gekken in het platte Nederland een bergsportvereniging zijn

begonnen. Alsof iemand in de woestijn tomaten probeert te verbouwen. Was anders lekker gaan zeilen ofzo, zoals al die andere Nederlanders. Maar helaas werkt het verslavend en is deze bende van enthousiastelingen hier nu een resultaat van.

Mijn persoonlijke hoogtepunt van de ASAC week was de bivak tocht langs de Lac De

Cheserys. Al in de eerste meters kwamen we een steenbok tegen met nog maar kleine horens, maar het waren wel horens! Uitgebreid wijzen voor

de andere wandelaars in de buurt: "Kijk een wilde steenbok!!" Maar deze gaven er helemaal niks om, tot ons onbegrip. De eerste 3 hebben we nog een naam gegeven, een verhaal omheen bedacht en foto's van gemaakt. Maar in de komende 10 uur kwamen we er nog zo'n 35 tegen. De een nog imposanter dan de ander. 's Morgens bij het ontbijt kwamen ze zelfs even kijken wat we voor lekkers gemaakt hadden en likten nog net niet uit m'n bakje havermout. Naja, daarom keken die andere wandelaars er niet meer van op.

Toch heeft deze ASAC Alpen week ook een donker randje in mijn herinnering. De leegte van het verlies van onze vriend, kennis, klimpartner en instructeur. Of allemaal tegelijkertijd. Hij laat een gat achter op verschillende plekken binnen onze kring. Voor mij staat hij symbool voor de nuchterheid in de bergen. Bijzondere plannen en uitdagende tochten waren niet aan hem besteed. Hij genoot van iedere route, op elk niveau en op elke plaats. En dat zie ik als een grote kwaliteit.

De week waar een ASACer het hele jaar naar uit kan kijken werd een bewogen week. In sportief oogpunt, maar toch ook emotioneel.

Er is maar één Line

Door Bas Visscher

Er is maar één Line. En het idee dat ze niet meer leeft vind ik nog steeds moeilijk te bevatten. Zoveel energie, intensiteit en power bij elkaar, dat is uniek. Lief, eigenwijs, intens, doortastend, ambitieus, superslim, gezellig, stoer, getalenteerd en anders dan anders. Een energieke stuiterbal die niet te stoppen is. Maar

bovenal een heel bijzonder klimmaatje en hele lieve vriendin.

Ik leerde Line kennen toen ze een beginnerscursus klimmen bij het USC kwam doen. Ik gaf haar les en het duurde niet lang of ze was dagelijks bij het USC aan het klimmen. Ze boekte snel vooruitgang, en dat was -enthousiast als ze was- ook goed te horen voor de medeklimmers, of je nou wilde of niet. Daarna meldde ze zich aan bij de Expeditie Academie. Ik werd haar coach. De Expeditie Academie was een traject van vallen en opstaan, met een fantastische eindexpeditie, waar Line de sterren van de hemel krom.

Daarna verhuisde Line in 2018 van Amsterdam naar Grenoble. We hielden contact en raakten bevriend. We vonden elkaar in onze gemeenschappelijke drive

om de uitdaging aan te gaan. Samen deelden we de liefde voor het winterklimmen en vele tripjes volgden. In maart 2021 woonden we een maand lang in onze busjes op de parkeerplaatsen van Chamonix. Wie Line een beetje heeft gekend, weet hoe onrustig en ongeremd ze kon zijn. Maar ook hoe lief en gezellig. Een maand samen op pad was best intens, maar ik heb er vooral heel mooie herinneringen aan. Altijd op zoek naar het volgende avontuur.

Afgelopen voorjaar gaven we nog samen een lezing voor de ASAC. We vertelden dat we samen van plan waren om in september op expeditie te gaan naar Pakistan. We beloofden een nieuwe lezing als we terug waren in Nederland. Terwijl ik deze woorden schrijf, realiseer ik me dat we nu eigenlijk op expeditie hadden moeten zijn. Doen wat we het liefst doen.

Avonturen beleven en onze grenzen verleggen in de bergen. Maar sinds het Hemelvaart weekend is alles anders.

Line, Mats en Jeroen gingen op pad naar de Grosshorn noordwand om te trainen voor Pakistan. De beklimming verliep goed, maar op de afdaling zijn ze meegenomen door een gigantische lawine. De bergen lieten zich van hun donkere kant zien. Wat zou ik graag willen dat we de tijd kunnen terugdraaien.

Nu, een paar maanden na het ongeluk, is het nog steeds heel verdrietig, maar de gebeurtenis begint ook langzaam een plek te vinden. Wat Line heeft nagelaten is echt indrukwekkend. Ze heeft eigenhandig een film gemaakt die de klimwereld aan het denken heeft gezet. Een indrukwekkende reeks klimprestaties neergezet. En ze is een inspirerend voorbeeld voor hoe je je

dromen kunt najagen.

Maar vooral ben ik blij met alle mooie ervaringen die we samen hebben gedeeld. Vaak denk ik nog terug aan de momenten waar we ergens hoog op een berg zaten. In de intense kou, op het uiterste van onze kunnen, in een staat van ultiem bewustzijn. Alleen de volgende stap telt nog. De buitenwereld is vergeten. Tijdens het klimmen ervaren we het leven op een manier zoals dat alleen in de bergen kan.

Rust zacht lieve Line, ik mis je.

RIP Tjin

Door Cathelijne

In augustus ontvingen we een droevig bericht dat Tjin is overleden in de bergen, hierbij een paar persoonlijke memoires, gek genoeg, allemaal over auto's. De momenten dat ik de afgelopen weken het meest aan Tjin dacht, waren in de auto. Toen ik ging nadenken waarom dat de plek was dat ik aan hem dacht, kwam ik tot de conclusie dat ik vooral veel herinneringen heb aan autorijden met Tjin. Op een alpien tochtje en een koekjes-deel moment in de klimhal na, heb ik weinig met hem geklommen. Onze tegenstellingen waren alom, ik hou van oude rijdende koekblikken, hij had de veiligste auto die hij kon vinden; ik zet zodra ik een auto instap mijn voeten op het dashboard, hij begon bij zijn gordel en checkte of de ruitenwissers nog werkten.

Het mooie vond ik altijd aan Tjin dat hij, ondanks dat hij voor zichzelf het autorijden zo veilig mogelijk maakte, en dit graag deelde, hij zonder morren een oude bus instapte (wel na gecheckt te hebben of er winterbanden onder zaten), en meereed naar de Ardennen.

Een aantal jaar terug wilde ik last minute gaan skiën en vroeg wie er mee wilde, Tjin had er zin in en we verdeelden de taken: ik regelde een shabby hostel, hij het vervoer. Nog nooit zoveel geld uitgegeven aan benzine, de auto slurpte. Goed voorbereid als altijd had hij twee thermoskannen mee, een voor thee en een voor chocomelk, én, zowel koekjes als pindarotsjes. Ik wist niet wat ik moest verwachten van een weekend weg met Tjin, zou dit überhaupt wel gezellig worden? Of zou ik vooral heel veel info over deurrubbers, airbags en gear krijgen? Uiteindelijk werd het een topweekend, we hebben we alle MTB-

routes afgeskied, bijna benen gebroken door het missen van een boomstam, en we hebben Winterberg eigenlijk binnen een dag uitgespeeld; we wisten dag twee niet meer wat we nog moesten doen. Die avond vertelde Tjin over zijn achtergrond, zijn jeugd en hoe hij geworden was wie hij was. Ik kreeg een mooi beeld van hem waarin hij alleen maar gewaardeerd kon worden voor wie hij was.

Ook de laatste keer dat ik Tjin sprak was in de auto, allebei in Zuid-Holland wonend waren we op ASAC weekenden tegenwoordig reisgenoten. Ook dit laatste gesprek ging weer over veiligheid en ik weet niet of het cru is of niet dat juist Tjin overleed met iets waarbij een zeker risico geaccepteerd is, maar ik vind berusting in de gedachte dat Tjin gestorven is op een fantastische plek terwijl hij iets deed waar hij van hield.

Bedankjes

Aloes Bosch
Anna Jopp
Arend Geerlofs
Astrid Bieger
Bas Visscher
Cathelijne
Cécile Baartman
Deusa Knoope
Fedja Matti
Femke van der Poel
Jari Egbers
Jasper Mulder
Koen Greuell
Mark Remmerswaal
Mathilde van der Linden
Myrthe Tetteroo
Robert Jan Schlimbach
Roos Ritmeester
Rosa Woerde
Myrthe Tetteroo
Vera van Hintum

Wieland de Kruif
Wouter Breg
Wouter Rienks

AMSTERDAMSE STUDENTEN ALPEN CLUB ALMANAK 2022-2023